

Igehirdetés
Nagymad, 2020. április 13.
Igeolvasás: Lk 24,13-35; Alapige: Lk 24,29

Maradj velem!

Fohász: Mennyei Atyánk, az Úr Jézus Krisztus által! Köszönjük, hogy ma is elcsendesedhetünk. Kereshetünk Téged és a Feltámadottat. Add meg, hogy teljes szívvel legyünk jelen, halljuk meg, amit mondasz, és vegyük azt komolyan. Ragyogtasd fel az ige igazságát és húsvéti győzelmedet. Vedd le rólunk a félelmet. Köszönjük, hogy ma is keresel minket személyesen, és azt akarod, hogy mi is befogadjunk. Vedd ki szívünkéből a kételkedést, és adj bizonyosságot. Köszönjük, hogy meghallgatsz!

Amen.

Urunk feltámadását ünnepeljük, ami egy egészen új kezdetnek és új távlatnak a napja. Ahogy tegnap hallottuk a hírt: Jézus nincs a sírban, feltámadt! Ha ez nem volna bizonyosság, a sötétség és a lelki csüggedés maradna nekünk. Teljesen magunkra volnánk utalva. Akkor, ha felténénk a kérdést, „honnan jön segítségem”, nem érkezne rá válasz. Így azonban van válasz: az Úrtól, a feltámadott és élő Úrtól jön életünk segítsége. Vele lehet újat kezdeni, húsvét üzenete: nincs vége a Jézus-történetnek: van tovább. Vele mehetünk tovább egy egészen új és Neki szentelt, új tartalommal bíró életnek.

Tegnap azt láttuk, hogy az asszonyok rossz címre mentek, de ők legalább Jézust keresték, még ha a sírban is. Ez a két tanítvány azonban teljesen rossz irányba indul, ők nemcsak hátratekintettek, hanem visszafordultak a régi életük felé. Visszafelé indultak, pedig a tanítványok életében nincs hátraarc, csak előre. Ahogyan Sadhu Sundar Singh énekében találjuk: Eldőlt a szívemben, követem Jézust, nincs visszaút, nincs visszaút! Eldőlt már a szívedben, hogy követed Őt? Ha igen, akkor nincs visszaút a régibe, Urunk nem akarja, hogy visszatérjünk oda, ahonnan kiemelt minket. Ő a keskeny úton kíván tovább vezetni. Növekedő pályára akar állítani.

Így azután ügyeljünk arra, hogy az ünnep után ne térjünk vissza az ünnep előtti állapotunkhoz. Vigyázzunk, nehogy lelki jóllakottság állapotába kerüljünk. Igéből nem lehet előre feltankolni. Nem véletlenül imádkozzuk: mindennapi kenyerünket ad meg nekünk ma. A kályhába is mindennap be kell fűteni, és a lelki életben nincs gázfűtés vagy kazán, ami folyamatosan ég. Igénk által az Úr azt is üzeni, hogy a vírushelyzet végén se térjünk vissza korábbi életünkbe. Azt akarja, hogy ne maradjon minden a régiben. Azért jött és támadt fel az Úr Jézus, hogy új teremtéssé tegyen, és így egészen újat kezdjen velünk. Vagyis, másként menjen tovább az életünk, mint ahogy eddig.

Ez a két tanítvány elfelé távolodik Jeruzsálemtől, a gyülekezettől. Kifelé tartanak a testvéri közösségből. Mi ennek az oka? Csalódás! Csalódtak Jézusban, nem azt kapták, amit vártak. Azt várták, tenni fog valamit, és szerintük nem történt semmi. Jézust megölték, meghalt, és vége. Már harmadik napja, hogy halott, és nincs semmi változás. Jézus a sírban, és Isten nem jött mennyei seregekkel, nem állt bosszút. Nincs mire várni. Nem tudnak tovább várni, saját kezükbe veszik az életüket, és visszamenekülnek a múltba, az addigi munkájukba és életükbe. Nagy kísértés a türelmetlenség, ha az Úr nem akkor cselekszik, amikor megtervezzük, csalódunk, úgy gondoljuk, nincs értelme az egésznek. Pedig annyi mindenre tudunk várni, néha napokat, heteket, akár hónapokat is. Egy telefon új típusára gyakran hónapokat várnak, előre megrendelik, és ha késik a megjelenés, azt is kivárják. De Isten munkájára nem tudunk várni. Így fáradtak bele Péter apostol levele

szerint az első gyülekezetek az Úr visszajövetelének várásába, úgy vélték, ha eddig nem jött, nem érdemes tovább várni. Jézusra mindig érdemes várni. Az Úr órája nem igazodik a mi türelmünkhöz, elképzelésünkhöz vagy vágyainkhoz. Isten mindig tartja az eredeti menetrendet, csak ismeri, és igazodni kell Hozzá. Az Úr még Jónás próféta háromnapos hal gyomrában való tartózkodásával is párhuzamba állította halálát és feltámadását. De nem figyeltek az ígére, ezért csalódtak.

Nem történt semmi? De igen! Hiszen az Úr feltámadt a sírból, de ők ezt nem látják, mert nem tartják realitásnak. Csak arra számítanak, ami belefér a gondolkodásukba. Sok esetben ezért válnak reményvesztetté, mert az Urat belekényszerítjük emberi elképzeléseinkbe. Úgy gondoljuk, ami nekünk lehetetlen, az az Ő számára sem lehetséges. De ez nem így van. Életében megmutatta a halál, a betegség és a bűn fölötti hatalmát.

Ők még mindig ószövetségi módon gondolkodnak. A nép megváltását várják, és nem látják, hogy az Úr Jézus már személyessé teszi a hitet. Már lejárt a kollektív hit és kegyelem ideje, személyesen szólít meg és hív. Személyes döntést vár. Nekem kell felismerni és megvallani bűneimet, ezt más nem teheti meg helyettem, és személyesen kapom az Úr kegyelmét is. Amit nekem mond, az nekem szól. Ez azt jelenti, hogy nem elég már beleszületni egy vallásba vagy egy felekezetbe. Saul is személyesen szólítja meg az Úr a damaszkuszi úton. Nem volt elég, hogy zsidó és farizeus, új életre volt szüksége. Így vall erről: *„Krisztussal együtt megfeszítettem. Többé pedig nem én élek, hanem Krisztus él bennem; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem”* (Gal 2,20). Az új élet azt jelentette, hogy Krisztus él benne, az ő régi lénye megfeszítettett. Ezért tudott Saulból Pál lenni, ezért nem üldözte tovább a Krisztust, hanem már ő szenvedett a Krisztusért. Ma is ezt akarja bennünk elvégezni az Úr, feltámadása által, és így válik minőségivé az életünk. Ha a régi természetünk nem hal meg Vele a kereszten, nem történik igazi változás.

Jó látni, hogy az Úr nem engedi el ezeket a tanítványokat, hanem utánuk megy. Vissza akarja vinni őket a gyülekezet közösségébe, a többi tanítvány közé. Mindezt úgy teszi, hogy foglalkozik velük. Lelkigondozza őket. És ennek az első mozzanata, hogy tizenegy kilométeren keresztül megy velük és beszélget velük. Nem engedi, hogy a csalódás győzzön fölöttük. Így jön mellettünk is, időt szán ránk, és gondozza lelkünket. Hány éven át kísért már? Mennyi ígét, üzenetet adott, mire felragyogott a Krisztus? Mennyit ment melletted, mire felismerted, hogy Ő az? Mert ahogyan itt is nem az a probléma, hogy az Úr magukra hagyta őket. Ott van, velük együtt ment az úton, így jött melletted is. Szólt, de valami akadályozta, hogy meglásd. Az elmúlt években belevetettük magunkat a világgal való versenyfutásba. Úgy akartunk élni, azon a szinten, mint a többi ember. Minden fontos volt, annyi minden betöltötte a szívünket. Sok új dologgal megismerkedtünk, és ezek töltöttek be. Jézus nem igazán fért bele az életünkbe. Ő csatlakozott hozzánk, de mi nem vetjük észre. Nem hallottuk meg a hangját. Olyan jó, hogy még mindig kísér, hogy nem adta fel, és nem hagyott magunkra. Az Úr adja meg, hogy eltűnjön az akadály, és felismerjük: Ő él! Mert ez húsvét és az egész keresztyén hit lényege. *„Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint, és hogy eltemették, és hogy feltámadt a harmadik napon az Írások szerint”* (1Kor 15,3-4). Ez valóság, átélte Pál, és mindazok megtapasztalhatják, akik keresik Őt, és segítségül hívják.

Ez a jelenet minket is tanít, kísérik így a másik embert, ahogy az Úr is teszi. Nem mindenki szíve nyílik meg azonnal, nem mindenki tart ott, ahol mi. Fogadjuk el, ne legyünk türelmetlenek, ne várjuk el a másiktól azt, ahol mi tartunk. Segítsük, hogy maga lássa meg a lényegét, ismerje meg az Urat. Tanuljuk meg az Úrtól a lelki vezetést, a türelmes kísérést.

Amikor az Úr problémájuk, szomorúságuk oka felől kérdezi őket, őszintén válaszolnak. A Feltámadott meglátja szomorúságukat, csalódottságukat. Nem érzéketlen, nem magával van elfoglalva. Nem ront nekik, nem veszitek észre, hogy itt vagyok, hanem kész beszélgetni velük. Kész vezetni őket. Hányszor csak a saját problémáinkat látjuk, és azok annyira lefoglalnak, hogy észre sem vesszük a másikat. Mindig a magunk baja a legnagyobb, mi szenvedünk a legjobban. Jézus magán hordozza megfeszítésének sebeit, még sem azokkal van elfoglalva, hanem nyitott ennek a két embernek a gondjára.

Ennek a két tanítványnak az őszintesége is lényeges. Ahhoz, hogy válaszokat kapjanak, hogy majd begyógyuljon lelkük sebe, őszinte problémafeltárássra van szükség. Elmondják, ahogy gondolják, ami bántja őket. Az Úr elé ilyen őszinteséggel járulhatunk, egyszer fel kell tárni a szívünket, el kell mondani az okot, amiért keressük. A vérfolyásos asszony ugyan megérintette hátulról az Urat, és meg is gyógyult, de utána elmondta a teljes igazságot. Tárjuk fel szívünket teljes mélységében, mondjunk el Neki mindent, mert csak akkor gyógyul az életünk. A sebnek a gyógyulás előtt teljesen ki kell tisztulnia.

Ott voltak Jeruzsálemben, amikor az asszonyok visszatértek a sírtól, és elmondták az angyalok üzenetét, Ő é! És ez sem volt elég. Nem győzte meg őket a biznyságtétel. Miért? Mert mást vártak. Nem volt elég a személyes biznyságtétel, nem hittek az asszonyok vallomásának. Az Úr ma is hitet vár, az igének, az Ő drága szavának való hitet. Higgyem, amit Ő mond, és engedelmeskedjek neki. És engedelmeskedés közben megtapasztalom az Ő szavának erejét. A tíz leprást is úgy küldi el az Úr a papokhoz, hogy még nem gyógyultak meg. Ők hittek a szavának, elmentek, és útközben tapasztalták meg a megtisztulást. Ha nem mozdulok meg, ha nem fogadom hittel, amit mond az Úr, nem történik semmi.

Ezek a tanítványok mintha istentiszteleten lettek volna, az asszonyok elmondták, amit kaptak, amit megértettek a történésekből, Isten üzenetéből, de ők csak üres fecsegésnek tartották. Nem vették hittel, és így nem történt bennük semmi. Maradtak csalódottak, és elindultak a régi életük felé. Most annyi igehirdetést, biznyságtételt hallhatunk. Sőt, élő közvetítések is vannak, de nyomtatott formában is olvashatjuk Isten üzenetét. De hogyan fogadjuk? Emberi beszédként csupán, vagy hit által Isten üzeneteként? Változik-e valami az életemben az igehirdetések után? Eltűnik-e a félelmem? Látom már az Élőt, vagy még mindig csak a holtat? Feltámadt már nekem az Úr? Ha Ő él nekem, akkor már nem félek sem az élettől, sem a meghalástól. Akkor már tudom, hogy Őhöz tartozom. Mert valósággá lett, amiről Pál apostol vall: „Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség” (Fil 1,21). Valóság már? Nekem a Krisztus az Élet?

Az Úr nem dicséri meg őket azért, mert nem hittek. Vagyis ez az állapot nem természetes. Isten segítségünkre jön igéje által. Fény ez a sötétségben, mindent ideadott benne, ami az élethez, az üdvösséghez szükséges. Benne választ kaphatunk minden kérdésünkre. Nem az az elsődleges probléma, hogy nem hittek az asszonyok biznyságtételének, hanem az, hogy nem hittek a próféták írásainak, vagyis az igének, a Bibliának. Mert minden kérdésnél az a lényeg, mit mond az Írás. Ha az ígét nem olvassuk, és nem keressük Benne hittel a válaszokat, nem látjuk meg Jézust. Akkor nem fogjuk Őt annak megismerni, Aki.

Mert nem az történik, hogy eléjük áll az Úr, és azt mondja: balgák, hát nem ismertek meg? Hát hova tettétek a szemeteket, nem láttok? Nem ezt teszi, hanem Bibliamagyarázatot tart nekik. Elmondja, mit mond Felőle az Írás. A Biblia megismerésére és megértésére kell törekednünk. Mikor értjük meg az ígét? Ha Ő magyarázza el. Ezért kérjük meg a Szentlélek Úr Istent, tárja fel előttünk az ige mélységeit, összefüggéseit. Sok esetben az a gondunk, hogy a magunk értelme és ismeretei alapján közeledünk az Írásokhoz. Azonban ez nem elég. Hitre és a Szentlélekre van szükségünk. Ha nem ismerjük és értjük meg az Igét, Őt sem fogjuk megismerni. Akkor Jézus csupán egy ember marad. A múlt egy nagy alakja. Élővé, feltámadottá az ige befogadása által lesz. Keressük, kutasuk az ígét, mert az Róla tesz biznyságot.

Közben megérkeznek Emmaus határába, és Jézus megpróbálja őket. Mivel nem mutatták jelét, hogy felismernék, hogy értenék, amit mond, tovább akar menni. Azonban ők marasztalták, kérték, hogy maradjon velük. Érzékelik, hogy jó kísérőjük jelenléte. Jó, ahogy tanítja őket. Ha elmegy, úr marad utána. És ezt nem akarják. Ha még nem is érted teljesen az ígét, Jézust, ne engedd, hogy elmenjen. Mondd: Uram, maradj velem! Minden azon fordul meg, hogy hagyod-e elmenni Jézust az ünnepek elmúlásával együtt, vagy azt mondod: Uram, maradj velem! Ne menj el, ha eltelik az ünnepek, mert Rád van szükségem. Ne engedjük el a naponkénti csendességet. Olvassuk tovább a Bibliát, imádkozzunk, és olvassuk azokat az igei biznyságtételeket, amiket eddig is. És ha még nem értem is, majd meg fogom érteni. Az Úr feltárja előttem Lényét és akaratát.

Hallelujah! Az Úr velük maradt! Elfogadta a szíves invitálást. Nagyszerű üzenet ez, ha hívod, marad. Nem megy el, amíg meg nem ismered, amíg rá nem döbbsz, hogy Ő Él, és, hogy Ő a Te Urad, Aki életet hozott neked. Bement, és velük maradt. Ha bement ezekhez a csüggedt és rest szívű tanítványokhoz, akkor betér hozzánk is. Ő valóban az ajtónk előtt marad és zörget, amíg ki nem nyitjuk azt. Ő be akar térni az életedbe. Ő akar a Gazda lenni. Hívd hát be! Ne engedd, hogy elmenjen. Azonban nem fog erőszakkal betörni az életünkbe.

Amikor befogadták Jézust, és együtt evett velük, megnyílt a szemük. A közös étkezés, a kenyér megtörése levette szemükről a hályogot. Ha együtt vagy az Úrral, meg fog jönni a látásod. Felismered, hogy kicsoda Ő.

Amikor rádöbbenek, hogy Jézus jött velük, végig ott volt mellettük, azonnal visszamentek Jeruzsálembe. Elmúlt a fáradságuk. A gyülekezetben a helyük, és el kell mondani, amit átéltek. Mennek, és viszik a bizonyosságot, a jó hírt. Jézus él! Ismét megteszik a tizenegy kilométert. Nem ülnek járműbe, gyalog mennek. Nem éreznek fáradságot, mert bennük megy az Úr. A bizonyosság feltölti őket új erővel. Ha fáradt vagy lelkedben, jöjj az Úrhoz, tölts Vele időt, hallgasd a szavát, és átéled, hogy közben a testi fáradságod is elmúlik. Az Úr elveszi a fáradságot, és megerősít a bizonyágtételre.

Amikor visszaértek, elmondták: Valóban feltámadt az Úr! Te mit mondasz, családnak, ismerőseidnek? Mert azért jelenik meg nekünk is igéje által, hogy bizonyosságot tegyünk. Elmondjuk: Valóban feltámadt az Úr! Mit fogsz elbeszélni azoknak, akikkel találkozol akár ma, akár az ünnep után? Miről beszéltek? Arról, hogy mennyire más volt most az ünnep? Nehéz volt, mert nem tudtuk meglátogatni, akiket akartunk? Arról beszélünk, hogy nem tudott a család együtt lenni a mozgáskorlátozás miatt? Vagy az a fontos, hogy nem lehettünk a templomban, és csak így tévén és interneten keresztül vettünk részt az istentiszteleten? Vagy Róla beszélsz? Elmondod, amit kaptál? Bizonyosságot teszel, hogy te is megtapasztaltad, neked is valóság, hogy Ő él!? A többi tanítvány is meggyőződött időközben afelől, hogy az asszonyok bizonyágtétele valóság. Megjelent az Úr Simonnak, és így ők is megbizonyosodtak a húsvéti örömhírről. Mert aki keresi Őt, aki szívből keresi, azt nem hagyja bizonyosság nélkül. És erről a bizonyosságról, az ige kijelentéséről tegyünk mi is bizonyosságot. Hirdessük: Jézus Él!

Maradj velem, mert mindjárt este van

1. Maradj velem, mert mindjárt este van, Nő a sötét, ó, el ne hagyj, Uram; Nincs senkim és a vigaszt nem lelem, Gyámoltalannal, ó, maradj velem.

2. Kis életem fut s hervadásba hull, Bú lesz a vígság, fényesség fakul, Csak változást és romlást lát a szem; Változhatatlan, ó, maradj velem.

3. Minden múltó perc Hozzád visz közel, Kegyelmed űzi kísértőmet el, Nincs más vezérem, Nincs más Mesterem, Fényben, borúban, ó, maradj velem.

4. Ellenség ellen áldásod fedez, A könny nem sós, a kór is könnyű lesz, Sír, halál-fúlánk, hol a győzelem? Győztes leszek, csak légy, Uram, velem.

5. Hunyó szemembe vésd keresztedet, Ködöt foszlatva láttasd szent eged. Föld árnya fut, menny fénye megjelen: Halálban is Te légy, Uram, velem.

Fohász: Feltámadott Úr Jézus Krisztus! Légy áldott, hogy nekünk is utánunk jössz, nem fordulsz el tőlünk, amikor nem hiszünk, vagy erőt vesz rajtunk a csüggedés, az elkeseredés. Áldott légy, hogy addig jössz velünk együtt, amíg meg nem látjuk, hogy élsz. Urunk, mi sem akarjuk, hogy elmenj, ha-

nem kérünk, maradj velünk! Köszönjük, hogy Te betérsz hozzánk, formáld át a szívünket, tégy minket húsvéti örömondókká. Add, hogy amit megértünk, azt tovább mondjuk. Taníts meg Rólad beszélni.

Urunk, köszönjük, hogy most is átélhettük jelenlétedet, hogy szólt az ige. Eléd visszük a kételkedőket, azokat, akik még nem látják, hogy Te valóban élsz. Adj nekik bizonyosságot. Eléd visszük a betegeket, az egyedül élőket. Könyörgünk a koronavírussal fertőzöttekért, adj nekik gyógyulást, és bizonyosságot, hogy ezt Te vitted végbe. Könyörülj a beteg szívű emberiségen, ismertesd meg velük, hogy csak Te segíthetsz rajtunk. Kiáltunk mi is, mint a macedón férfi Pál látomásában: Jézus, légy segítségünkre!

Urunk, imádkozunk azokért, akik ezekben az időkben elvesztik szeretteiket, akik a halállal találkoznak. Add meg, hogy meglássák: Te, az Élet szembejössz velük. Adj nekik vigasztalást és feltámasztásod által reménységet. Urunk, könyörülj rajtunk!

Ámen.